

Tandori Dezső

## Más hétezer felé

„Túlélésről csak akkor beszélj,  
ha már meghaltál”

In mem. Robinson Jeffers

Rajzoltam egy halálfejet minap,  
azt mondta szövege: BÁRMENNYIT FEJEZTEM,  
MÉGIS BEFEJEZTEM. Rajzoltam egy másikat,  
máshová, ez volt a FEJPÁLYAUDVAR. Két  
táblával (Vonat)ÉRKEZÉS – táblán,  
a másik tábla, rajta, hogy INDULÁS, át-  
húzva. Blake, Bierce, Poe büszke lehetett  
rám a Másik Hétezerből. Az első hét-  
ezremmel (csúfosan) megbuktam, Id. ÉS, anno,  
de most, hogy febr. 8. abbahagytam,  
nem is állítom, hogy végleg, szerves  
a túl drága vagy túl szulfitos borok  
mellőzése, mert embertársakkal-intézményekkel  
oly lélekviszonyba kerültem, hogy  
- ha már róluk lemondok – nekem is  
valami magaméról lemondanom becsület volt.

Nem az, hogy gyógyszereken kívül bármi szert  
kívánna szervezetem igazán, mégis. Tagolta  
nehezen viselhető napjaimat (mind több  
fájás, élő, fájás, szervi, nehézség a  
légzéssel, egy természetesség végső  
elmaradása: hogy én – egészségi  
állapotom, persze, kellően indokolja –  
bárhova is menjek (egy-két alkalommal  
muszaj lesz!), bárkivel beszéljek.  
De a bor hizlal, és új madárkám miatt  
majdnem minden időm a lakásban töltöm,  
s ha dolgozószékemet általában asztalomtól  
messze elhúzva tartom is (tehát nincs  
valami sok munkálkodás, így), hogy a kis  
sánta veréb, aki nem hagyhatja el  
kalitkáját, de ott eléggé jól van, sőt,  
lásson engem. Kiülök a szoba közepére,  
távol a dolgozóasztaltól, nézzük egymást,  
nézem (alig) a tévét, látódunk. akinek kell.

De másnak én ne.

Tehát a bor ilyen körülmények közt plusz  
hizlal, valahol megint le kellett állni.  
Kinéztem az éjjel (prosztata, vizelni  
menvén, hiába szedek szert, nem tuti üdv),  
fényben állt a ma már számomra teljesen  
közömbös, ha járnom kell benne szenvedtetően

idegen város. Más városok még idegenebbek,  
bár fantáziásabbak, de már a vasúti  
hidacskához sem járok, melyen át mostantól  
szinte mindig nélkülem fog elrobogni  
a bécsi vonat. Általában csak tolatómozdonyok  
jönnek, ha odavetődöm. Már oda se, kocsmáimat  
felőlem akár bezárhatnák. Mikor írni kezdtem

úgy nyolcévesen, szentül meg voltam  
győződve magam felől, és huszonnégy évesen,  
mikor még egy árva sor ma is képviselhető  
sorom nem volt, ez a meggyőződés már  
a botrányos szerénytelenségnél tartott.  
Hogy egy diákkönyvtári sorozatban  
egyetlenként kerültem, mint élő, isteneim  
mellé, nekem azért jelent ilyen sokat, bár már  
ennek emlegetése is elfáradt bennem, hagyom.

De mondom, főleg ez volt: értsenek meg!  
Nem részletezem magányosságvágyamat (az  
orrszarvú, a nagy magányos elől pucol ám  
az arra járó, nem tulajdonságait elemzi!  
de az emberiség fejlettsége a kikiáltott hibát  
tovább harsogja, a hangárnyékban aztán az arra  
jogosultak tovább úzik – olykor – üzelveiket),

nem sorolom vélhető hibáimat, de az sem  
igaz, hogy: „Még hogy ne létezne a világ?!  
Egyre *rajta* kívül életem!!” -, e szellemességek  
szórakoztató ördöglakatok, én elég szorgos  
voltam bennük, mint ezt majd egy  
publikációm talán tanúsítja.

Nem, arról szó sincs, hogy senkivel semmi  
közlendőm ne lenne. Inkább a tárgykörök  
nem jönnek össze, erre is lelhető tőlem  
szellemesség (ha az). Hol erre friss,  
hol arra friss az agy, a lélek, a készség,  
nincs ebben semmi, nekem pont ez vagy az  
nem jut eszembe, bár igyekszem, hogy megtévesztő  
érintkezési vágyat ne nagyon mutassak.

Rossz helyzetben vagyok. Feltettem magam  
a legnagyobb szerencsejátékra, ahol nincs sze-  
rencsemosdatás, ha beüt a balvégzet.  
(Bélcsavarodás, leeső foghíd stb. – mind kényszerű érintkezés  
tárgy. Mind kudarcom, mind vereség.) Napra nap  
diadal, hogy ma is megúsztam a karkai pert,  
ám napra nap, ez a más hétezer nap, nem a szesz-  
elhagyásé, csak közelebb hozza a statisztikailag  
is nyilvánvaló változást... aki érti, érti. Nem  
fogok egy pálya után megértésért kuncsorkálni, azt sem.

\*\*\*

Ki volt Robinson Jeffers? Nem tudom pontosan, bár jól-rosszul fordítottam néhány versét: sziklakastélyban él, vad madarakkal a vad óceán felett Amerika keleti partjainál? Rég halott. Nem látogatta képes magazin, tévében nem sokat léphetett fel, mit tudom én, magam is csak pár éve, három-négy hónapja kezdem megvalósíthatni ezt a... jó, máris ígérkező megszakításokkal. Lehangelő. De gyomorpanaszaim is szakaszosak, olykor jól lélegzem. Semmi handabanda. Kiknek szól ez a végtelen sok felszínes baromság, kérdem a köz hír-magánhírtálalásokra? Első helyen nekem is, már legalább a politika, melyhez a legkevésbé értek; művész-sztárok, irányok, kiadások, rovatok dolgát teljes könnyedséggel nélkülözöm. Egyszóval merő összevisszaság az életem akkor is, ha telefonom ki van húzva, meg mindenkit leintek, ha – sajnos, elég sokszor – a világról hoz újdonságokat. szerintem erre már vicc sincs,  
pedig - - -  
Búröhej.

\*\*\*

HA ISMERTETEK VOLNA, MOST NEM ISMERNÉTEK RÁM.

Na, ez nem jutott az előbb eszembe.

2007 február

(Verse közlésével köszöntjük az immár 70 éves költőt, s szerkesztőségünk és olvasóink nevében kívánunk neki jó egészséget, s további, alkotóerőben gazdag éveket!)



Keményffy Gábor plasztikája